

TORONYIRÁNY

XII. 41.

2018. október 14.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 28. vasárnap

Október 18. Szent Lukács evangélista

Azelőtt a történelmi szemlélet egyenlő volt a múltbanézéssel. Ma inkább úgy tekintjük a történelmet, mint a jövő alakulását, amelynek formálásában magunk is részt veszünk. A múlt csak lépcsőfok, amelyen idáig emelkedtünk. A történelefilozófia nemcsak az események rugóit kutatja, hanem azt szeretné kideríteni, hogy merre tart a haladás, mi határozza meg az irányát.

Isten örökkévalóságának emlegetésénél elsősorban arra gondoltunk, hogy ő mindig volt, neki nincs kezdete. Teológiai igazság volt az is, hogy ő változatlan és nem lesz vége, de ez a gondolat nem lépett előtérbe. A teológia Isten bírását inkább mint állapotot fogta fel, nem pedig úgy, mint dinamikus létet, azaz életet. Ma azt is hangoztatjuk, hogy az ember egész tudatával, akarásával a jövő felé irányul és nyitva áll minden lehetőség felé. Ki vagy mi lesz a jövője? A soha le nem záruló nyitott lehetőség, vagy a világfeletti Isten, a lét teljessége? A világban tapasztalható természetes célirányosság már eleve elfogadhatóvá teszi a kinyilatkoztatás megállapítását, hogy az ember célja csak az abszolút jövő, Isten lehet. Isten nemcsak egészen más, hanem egészen új, az eljövendő, ezért a vele való találkozás az ember jövőjét is egészen újjá teszi.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- Bölcs 7,7-11** Már az ószövetségi kinyilatkoztatás is rávilágít arra, hogy az igazi legfőbb értékek mérhetetlenül fontosabbak, mint az egészség, vagy az anyagiak.
- Zsid 4,12-13** Egyedül Isten az, aki mindent átlát és az igazság szerint megítél.
- Mk 10,17-30** Az anyagi javaknak csak a megfelelő használata válik az ember javára. Aki pedig adott esetben le tud mondani bármiről valamilyen nagyobb jó érdekében, az valójában nem szegényebb lesz, hanem jóval gazdagabb.

Jézus követése és a lemondás

Jézus folytatná útját, hiszen tudja, miért és hova tart, de úgy tűnik, még van egy fontos kérdés, amit tisztázni kell elsősorban a tanítványokkal, illetve azokkal, akik esetleg tanítványok szeretnének lenni. A Jézust körülvevő tömegből előbb a farizeusok, majd a gyermekeket Jézushoz vezetőket váltak ki, most pedig azt beszéli el az evangélista, ahogy egy gazdag ember lép oda. Találkozásuk, majd szétválásuk szomorú aktualitásából következik Jézus tanítása a gazdagságról, illetve követéséről, s az érte vállalt áldozatoknak jutalmáról. Bár Jézus már kifejezte, hogy életét az fogja megmenteni, aki hajlandó lemondani róla (vö. 8,34-38), ezt a nehéz leckét újra meg újra ismételni kell, mégpedig a mindennapi élet körülményei között is.

A 25. vers további szemléltető magyarázatot ad az üdvösség megszerzésének nehézségével kapcsolatban. Ezúttal ismét a gazdag emberről van szó. Egyfajta párhuzam fedezhető fel a Palesztinában a mindennapokban ismert legnagyobb állat, a teve, és a gazdag ember között, hiszen a túlzó mondás szerint mindkettőnek valami végtelenül szűk nyíláson át kellene bejutnia a céljához. A mondás gyakorlati magyarázatára tett kísérletek, amelyek például a teherhordó állat lemálházására utalnak a város kapujában, tudományosan kevéssé igazoltak. A mondás mindenestre nyilvánvalóan túlzó, s a tanítványok megrökönyödése a következő versben (26) teljesen jogos, hiszen a tú fokán még egy hangya sem tud átjutni. A hasonlat viszont találó is, hiszen a gazdag ember éppenséggel nehezen húzza össze magát, s ha bármilyen külső kényszer hatására ezt mégis meg kell tennie, az alighanem alaposan megviseli.

Jézus beszéde elvezeti a tanítványokat arra, hogy megsejtsék az üdvösség, az örök élet, az Isten országa teljes ajándék mivoltát. Kérdésükben (26b) reménytelenséget sejtünk, csalódást, amelyet azonban Jézus hitté kíván alakítani. Isten mindenhatósága szemben áll az ember teljes függőségével, amelyet azonban nem megtagadnia vagy letagadnia kell, hanem felismernie, beismernie, hitében elfogadnia, s Istennel

való kapcsolatának meghatározottságaként akár ünnepelnie is. Hogy „Istennek minden lehetséges”, az ószövetségi hit része is (vö. Ter 18,14; Jób 42,2; Zak 8,6). Ezt az isteni mindenhatóságot, magát az Atyát, Jézus is könnyörögve szólítja majd meg a Getszemáni-kertben (14,36). A tanítványok végül is ebben a drámai beszélgetésben érkeznek meg oda, hogy a jelenet kezdetén térdre boruló gazdag emberrel az üdvösségre figyeljenek, az örök életre vágyakozzanak. S ahogy őt követésére hívta Jézus, úgy tanítványainak is saját példájával mutatja majd meg, hogy Isten terve beteljesül, ő pedig „gyermekei” mellett áll, hogy követésében ki tudjanak tartani.

A gazdag ember elutasította Jézus meghívását, a tanítványok pedig szembesülnek teljes Istenre utaltságukkal, emberi tehetetlenségükkel az örök élet elnyerését tekintve. A harmadik egység valamivel biztatóbb hangot üt meg: a tanítványok úton vannak Jézussal, s ez minden gyarlóságuk ellenére mintegy vigasztalóan hat az előbbi kudarcok után.

Péter a 28. versben a többiek szószólójaként jelenik meg, ahogy gyakran másutt is (8,29.32; 9,5; 11,21). Jézus meghívását követve útra keltek vele (vö. 1,16-20), s az egyszeri eseményből (ezért az aorisztoz igealak) a követés folyamatos állapota lett (erre utal a perfectum igealak). Amit a gazdag szomorúan elmulasztott, az a tanítványok boldogságának, de természetesen Jézusra utaltságának gyökere is. Márk változatában Péter nem kérdez a jutalomról (vö. Mt 19,27), Jézusra bízva, hogyan válaszol a lemondás és a követés tényére. Jézus pedig a 29-30. versekben felsorolja, mit kapnak ajándékba tanítványai, végül a 31. versben a végső ítélet várható sorsfordulójáról beszél. Ószövetségi kifejezéssel „százszoros” (2Sám 24,3; 1Krón 21,3) jutalmat ígér, a bőkezű Isten gazdag ajándékát, amelyből senki sem marad ki (vö. Mk 4,8 a százszoros termésről).

Jézus szavaiban feltűnő a határozott különbségtétel a jelen élet és a jövődöntő élet, a jelen közösség és a jövődöntő közösség között, amely a zsidó apokaliptika látásmódját tükrözi. A két kor közötti szakadékot és minőségbeli változást Isten beavatkozása teremti meg. Jézus szavaiban viszont úgy jelenik meg ez a két kor, mint amelyekben Isten áldása folyamatosan megtapasztalható. Az elhagyott javak és kapcsolatok már ebben a világban megtérülnek, illetve mások helyettesítik őket, valószínűleg abban a közösségben, amely Jézus körül formálódik (vö. Jézus „családjának” gondolatával a 3,31-35-ben) a felsorolásban legelől és leghátul anyagi javak, köztük pedig személyes kapcsolatok állnak. Amíg ajándéknak, a szeretetszolgálat eszközének tekintik a javakat és a szép emberi kapcsolatokat, a tanítványok most is örömmel és büszkén tekinthetnek mindenre, mint Isten áldására. Mindennek kezdete Jézus és az evangélium követésében van (29), ahol Jézus személye és az általa hirdetett örömhír (vö. 1,1.14.15; 8,35; 13,10; 14,9) egy szintre kerül. Ennek megfelelően, az egész Jeruzsálemben tartó út tendenciáját is kiegészítve, Jézus üldözést is ígér (30. vers: meta diógmón – „üldözésekkel”, „üldözések közepette”). A tanítványnak szóló ígértben tehát egyfajta „kereszt” is szerepel, amely őt Jézushoz teszi hasonlóvá (vö. Jn 15,20: „Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak”).

A jelenetet az előbbiekhöz lazán kapcsolódó mondás zárja (31. vers), amely az apokaliptikában várt világfordulást vizionálja. Isten országának elérése kinyilvánítja az emberek valódi értékét Isten előtt, s ezzel valószínűleg nagy meglepetést is okoz majd. Ha az ember tudatában van, hogy a dolgok valódi értéke majd a végső napon mutatkozik meg, tetteiben, illetve a földi javakhoz való viszonyában is, már most Jézus és az evangélium útmutatása szerint érdemes döntenie.

Martos Levente Balázs

Szülők és gyermekeik: hogy jól éljünk együtt (16.)

XIII. Az elvált szülők gyermekeinek nevelése

4. A családi közvetítés módszere

Az elvált szülőkön segítő, akik különböző okokból nem tudják megfelelően megoldani a gyermekek fejlődésével kapcsolatos problémákat, több helyen is létrejött egy erre a célra alkalmas operatív módszer (az Amerikai Egyesült Államokban már a 70-es évek óta létezik): a családi közvetítés. Ezt úgy határozhatjuk meg, mint az elvált házaspárt segítő módszert, amelynek célja megelőzni azokat a problémákat és negatív következményeket, amik a gyermekek életében felléphetnek, ha a volt házastársak romboló módon, kölcsönösen állandóan vádolják egymást.

Íme, néhány mondat a családi közvetítők képzéséről szóló Európai Chartából (1992): „A családi közvetítés a válás és különélés esetében olyan folyamat, amelyben egy kívülről semleges és felkészült személy (a közvetítő) azt a feladatot kapja, hogy működjön közre a családi életnek a különválás által szükségessé tett újrászervezésében, a meglévő jogi keretek között. A közvetítés célja, hogy helyreállítsa a volt házastársak között a kommunikációt. Mindez eszköz egy konkrét cél elérése érdekében, azért, hogy a kapcsolatoknak a különélés illetve válás által szükségessé vált átszervezését megvalósítsa olyan módon, hogy ez tekintettel legyen a család minden egyes tagjára. A válással kapcsolatos családi közvetítés nem jogi tanácsadást jelent...”

A volt házastársak részéről elkerülhetetlenül fontos feltétel, hogy amennyiben kéri a családi közvetítést, késznek kell lenniük rá, hogy mindketten jelen lesznek és együttműködnek azokon a találkozókon, amelyeket a közvetítő javasol. A családi közvetítés révén az a cél, hogy a folyamatot felelősséggel vigyék végbe és ne sérüljenek a gyermek jogai, és ösztökéljék bennük a gyermek iránti közös felelősséget. Az egyik elsődleges cél éppen abban áll, hogy megszabadítsa a volt házastársakat a kölcsönös vádaskodástól, és motiválja őket az együttműködésre a kiskorú érdekében.

5. Konstruktív magatartás

Az elkerülendő, hogy a gyermek a volt házastársaktól egymással ellentétes és ezért zavart keltő iránymutatásokat kapjon, igen hasznos, hogy az ebben a helyzetben szerephez jutó felnőttek felülvizsgálják viselkedésüket, és elkötelezett munkába fognak a következő frontokon:

Kontroll alatt kell tartaniuk a válás után megmaradt konfliktus szintjét. A visszamarad gyűlölet, agresszivitás és más romboló jellegű érzés, magatartás vagy viselkedésmód a már elvált házaspár kapcsolatában rendkívüli módon káros a gyermek lelki egyensúlya szempontjából. Az a nagy veszély ugyanis, hogy a kiskorú lesz a célpontja a házastársaknak, akik pszichológiai okokból, helyettesítéssel és kerüléssel élnek, és inkább a fiatalon keresztül juttatják el sértéseiket volt házastársuknak. Gyakori, hogy a másik félnek szánt szemrehányást, amiért nem megfelelően neveli a gyermeket, éppen az érintetten keresztül juttatják el a címzetthez. Ez a fajta fellépés sajnos azzal a következménnyel járhat a gyermekben, hogy ő az egész család minden bajának oka, felelős szülei elválásáért.

Ilyen módon beférkőzik lelkébe az önvád. Az a helyes, ha a szülők biztosítják róla, hogy nem rajta múlott, hogy a papa és a mama úgy döntött, nem élnek tovább együtt, és azt is megértetik vele, hogy ez a döntés a házastársi kapcsolatra vonatkozik, és nem a vele való kapcsolatra. Ne helyezzük szembe a másik szülővel szövetségesként a gyermeket, hogy ezzel is ártsunk a másik félnek. Ez a lépés könnyen visszaüthet arra, aki kitalálta, vagyis arra, aki a kanócot meggyújtotta. Inkább arra kell törekedni, hogy kihasználjuk azokat a pozitív együttműködési jelzéseket, amelyeket a volt társ a gyermek érdekében küld felénk. Igen káros azt az elképzelést plántálni a gyermekbe (amiből azután meggyőződés is válhat), hogy a másik szülő ellenfél, aki semmilyen tiszteletet nem érdemel, és ezért le kell győzni és meg kell alázni. Ki kell lépni abból a romboló logikából, amely az emberi kapcsolatokat csak ezzel a szemmel tudja nézni: „Kettőnk közül ki győz, ki veszít?”

Túl kell lépni a birtoklás és féltékenységi érzésén. Ha ezek uralkodnak bennünk, érzéseink rövidlátóak – s ez jellemezheti mindkét elvált felet, amikor azt képzelem, ő az egyedüli személy, aki szeretheti, és akit szerethet a gyermek. A másik volt házastárs is teljes joga van erre. Gyakran megessék, hogy az elváltak között alantas küzdelem indul a gyermek érzelmi kiszáradásában.

Ne vározzunk a láthatásra közömbösen. Az a szülő, aki csak időről időre látja a gyermeket, ne töltsen közönyös tétlenségben az időt a gyermekkel való két találkozás között, hanem jelezze számára valamilyen módon a közelségét, a személyes kapcsolat iránti elkötelezettségét. Ezt meg lehet tenni egy egyszerű telefonhívással, vagy küldhetünk neki valami apró ajándékot (képes újságot, könyvet, CD-t, egy nem várt játékot). Mindennek az a célja, hogy kapcsolatot megszabadítsa időszakos és részleges jellegétől, elmozduljon a nagyobb folytonosság és állandóság irányába azáltal, hogy a felnőtt jelentőségteljesen van jelen gyermeke életében.

El kell kerülni, hogy a gyermek magára vegye a távollévő szülő szerepét. Egy édesanya egyszer azt mondta nekem: „Olyan dolgokat kértem a fiamtól, amiket a volt férjemtől vártam el, például megkérdeztem tőle, hogyan áll nekem egy-egy ruha... tanácsot kértem tőle egy-egy személyes döntésem meghozatalában... úgy kezelem, mint egyenlő felet, felnőtten... minden gondolatomat megosztom vele”. Ilyen módon azonban azt a kényszert rójuk a gyermekre, hogy korához és állapotához nem illő szerepet játsszon, és ezáltal megtagadjuk tőle a gyermekkor és egyből a felnőtt állapotba röptük.

El kell kerülni a párhuzamos értékelést. Elkerülendőek az ilyen értékelések: „Pont olyan undok módon tudsz viselkedni, mint az apád”, „Éppen olyan konok vagy, mint az anyád”. Amikor úgy ítélünk meg egy embert, hogy egy másikhoz hasonlítjuk, azt jelenti, hogy megfosztjuk őt a maga eredeti voltától, megvonjuk tőle a jogot, hogy kialakítsa a maga identitását. A gyermeket tisztelni kell a maga egyediségében akként, amilyen, és nem amiatt, mert hasonlít valakire, akit a magunk számára bajaink forrásának tekintünk. Ezek a hasonlítgatások károsak és személytelenek.

(Folyt. köv.)

Salvatore Porcelluzzi

Vasárnapi jegyzet

Ami rajtad áll

Gyakran arra ébredek az éjszaka közepén, hogy gondolkodom a múlttól. Csak azért, mivel arcomat, személyeket keresek, akikkel együtt dolgoztam, akik barátaim vagy ismerőseim voltak. Hogy fölmerül alakjuk, mintha a másnapi folytatás természetes lenne. Aztán gyorsan változik a kép, és minden a múlt időbe helyeződik. És a múlt nem a jelen? – töprengök, és értelmetlennek tűnik bármi, ami még lehet. Feladod te is? – kérdezte a minap ismerősöm, és példákat hozott az öregségtől. Mert az már reménytelen? – kérdeztem hirtelen, mivel eszembe sincs „feladni”. Nincs. Ami nosztalgia, hát legyen nosztalgia: a valóság olykori tündérváltozata („csak a szépre emlékezem”), de az élet mégis folytatódik, és milyen nagyszerű, hogy van biztos Kéz, belekapaszkodni. Ilyenkor sokszoros az érzés, a hitből fakadó. Még fiatal koromból emlékezetes: valahányszor idősekkel beszélgettem, és reményünket fejezték ki, Gondviselésbe helyezett bizalmunkat, nem érzélgős lelkülettel tették, éreztem a hangjukon. És ez már nekem is természetes, hogy valójában mire helyezzem a hangsúlyt.

Ismerős a kaposvári festő, Rippl-Rónai, akinek híres képe ezt a címet viseli: „Amikor az ember visszaemlékezéseiből él.” Idős nő ül nyitott ajtónál, a háta mögött újabb ajtók – szobák nyílnak. Lehet nosztalgiára, és másra gondolni. Jómagam ezt tartom: mióta él ez a kép a művészet házában? Csak több mint 90 éve, hogy alkotója meghalt. Azóta sem zárult be egyetlen ajtó sem, ami a vásznon látható. A „múlt csak példa legyen” – írja a költő. Vagyis élhető: jóra, rosszra figyelmeztető. Személyisége az embernek így áll össze. És minden korrigálható, a Teremtő nem az időt méri, igazságérzete csálthatatlan.

Éjszakában fölkerdező ébrenléteim is a tudatosság percei legyenek: valami józan mámor, amelynek nem a feladás, hanem az elhatározás a célja. Sík Sándor írta: „A rejtelmes redők alatt / Izzik az Élő Gondolat, / Amely öröktől örökig / Munkálkodik... Cselekedd, ami rajtad áll.”

Tóth Sándor

hírek információk

Hetedik alkalommal adták át a Caritas Hungarica Díjat október 6-án Budapesten, melyet ebben az évben 40 önkéntes vehetett át. A Szeged–Csanádi Egyházmegyében Ancsin Pálné, Herjeczki Jánosné és Szénási Ferencné munkáját jutalmazták a díjjal.

Ünnepi szentmisében adott hálát Spányi Antal püspök, a Magyar Karitás elnöke, az egyházmegyei karitás igazgatók és mintegy 200 önkéntes és vendég azokért, akik önzetlenül segítik a rászorulókat. Az elismerő díjat a Magyar Püspöki Kar 2012-ben alapította. A díj külön jutalmazza azokat az önkénteseket, akik Krisztus szeretetéről példaértékűen tettek tanúságot szolgálatukban. Az elismerésre minden évben egyházmegyénként legfeljebb három plébániai önkéntes karitás munkatársat javasolhat a helyi karitásigazgató. Az elismerést azok a plébániai önkéntes karitás munkatársak kapják, akik kiemelkedő szolgálatot nyújtottak karitatív tevékenységben a rászorultakért, mint például az idősek, betegek, családok, gyermekek, illetve a társadalom peremére sodródottak támogatásáért.

A CsaládEgyetem következő kurzusa októberi 16-án, kedden 18 órakor kezdődik a szegedi Katolikus Házban (Dugonics tér 12.). A vendég előadó Mustó Péter jezsuita pap lesz, aki „A lélekéről” címmel tart előadást. A rendezvény ingyenes, gyermekfelügyeletet biztosítanak a szervezők.

A szegedi Szent Imre Szakkollégiumban október 16-án, kedden este 8 órakor Nógrádi György professzor, biztonságpolitikai szakértő „Globális kihívások 2018-ban Európában” címmel tart előadást. A rendezvény célja, hogy a fiatalok az egyetemi tanulmányaik mellett olyan, a jelenünket érintő kérdésekben is tájékozottak legyenek, melyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy a mindennapok történéseinek megértéséhez, ezáltal pedig a globális folyamatokat látó, világ eseményeit értő és ezek alapján hitvalló, keresztény értékeket képviselő felnőttekké váljanak. Az esemény a hat szegedi keresztény kollégium fiataljai és munkatársai számára nyitott alkalom.

A Gál Ferenc Főiskola október 19-ig várja a Theolingua nyelvvizsgára jelentkezőket. A Theolingua akkreditált, egyházi szaknyelvi nyelvvizsga idén utolsó vizsgaidőpontjára október 19-ig lehet jelentkezni B1, B2 és C1 szintekre angol, német és olasz nyelvből. A Gál Ferenc Főiskolán 2008. óta működik a Nyelvvizsgáztatási Akkreditációs Központ kihelyezett vizsgahelye, mely Szegeden egyedül biztosítja a Theolingua nyelvvizsga megszerzésének lehetőségét. A Theolingua nyelvvizsgát a Károli Gáspár Református Egyetem fejlesztette ki, az online jelentkezési lap a www.theolingua.hu oldalon érhető el. A vizsga időpontja november 17., helyszíne a Gál Ferenc Főiskola (Szeged, Dóm tér 6.). Az érdeklődők a Theolingua nyelvvizsgáról szóló leírást a gff-szeged.hu/theolingua, valamint a www.theolingua.hu oldalakon érhetik el.

A Belvárosi Plébánia szervezésében minden hónap harmadik vasárnapján, 16 órától várják a plébánia közösségéhez tartozó kisgyermekes családokat az óvodások miséjére a Katolikus Házban (Dugonics tér 12.). A következő alkalom október 21-én lesz.

A ruzsai Urunk Színeváltozása Plébánia és Ruzsa Község Önkormányzata hív és vár mindenkit az október 21-én, vasárnap 16 órakor kezdődő ünnepi szentmisére, melynek szónoka Veres András győri püspök, a Magyar Püspöki Konferencia elnöke lesz. A szentmise Ruzsán, a Tömörkény téren kerül megrendezésre, majd ezt követően gyertyás körmenettel kísérik az ereklyét, melyet ünnepélyesen a templomban helyeznek el.

40 évvel ezelőtt, 1978. október 22-én mutatta be II. János Pál pápa székfoglaló szentmiséjét, szolgálatának ünnepélyes megkezdése alkalmából. A kerek évforduló kapcsán fogalmazódott meg a szándék, hogy a Magyarországon belüli plébániák, melyek rendelkeznek Szent II. János Pál pápa ereklyével, alakítsanak ki testvér-plébániai kapcsolatot egymással. Ennek a legmegfelelőbb időpontja október 21. Cél, hogy évente valahol, Szent II. János Pál pápa tiszteletére egy zárandoklatot rendezzenek, melyen valamennyi testvér-települési plébánia részt vesz, de mindig máshol. A szentmise közben írják alá több plébánia között a testvér-plébániai megállapodást. Az ünnepségen várhatóan Stanislaw Dziwisz bíboros, nyugalmazott krakkói érsek is részt vesz, vagy képviselőjét küldi Ruzsára.

Őszi orgonakoncertre várják az érdeklődőket október 21-én, vasárnap 19 órától a felsővárosi minorita templomba (Szeged, Munkácsy u. 7-9.). A vendég ez alkalommal Magda Dávid orgonaművész-tanár lesz, aki Bach, Bartók, Kodály, Magda és Virágh műveket ad elő. A belépés ingyenes, minden érdeklődőt szeretettel hívnak és várnak a szervezők.

Pálffy István dublini magyar nagykövet meghívására nemzeti ünnepünkhöz kapcsolódóan Dublin-ban az ideiglenes székesegyházban Kiss-Rigó László püspök celebrál ünnepi szentmisét a helyi magyar közösség számára október 21-én, jövő vasárnap 16 órakor.

Az Egyházmegyei Karitás az idén is várja Alkotóházába a kézműveskedni vágyókat október 1-től november 26-ig, hétfőnként 15 és 18 óra között (október 22. kivételével). Szegeden, a Csongor tér 8. szám alatti új Karitás Irodában (az ÁGOTA Közösségi és Kulturális Centrum mellett) készítik majd azokat az ajándéktárgyakat, melyeket adventben a Karitás Karácsonyi Vásárában értékesítenek. A teljes bevételből fűtőanyagot szerez be a Karitás rászoruló családok számára.

Az egyházban több évtizedes hagyomány alapján októberben megemlékezünk a missziós tevékenységről, a misszionáriusokról, a missziókról. Az idén október 21-e, vasárnap a missziók világnapja, mely a hitterjesztés fontosságára hívja fel a figyelmet, és egyben alkalom arra, hogy a hívek adományaikkal is segítsék a missziós munkát. Ezért a jövő vasárnapi perselyadományokat minden katolikus templomban a missziók javára továbbítják.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.